

Straf, skal Retten med Dommen tilsende Justitsministeren en Beretning om Sagen med Indstilling i Henseende til Benaadning.

vedtoges eenstemmigt med 67 Stemmer.

14) Lovforslagets § 83, saalydende:

Justitsministeren gjør Forestilling angaaende Sagen til Kongen og foranstalter gennem vedkommende Dyrighed det Fornødne med Hensyn til Strafs Fuldbyrkelse.

vedtoges eenstemmigt med 65 Stemmer.

15) Lovforslagets § 84, saalydende:

En Udskrift af Dommen tilstilles Folkethingets Formand.

vedtoges eenstemmigt med 63 Stemmer.

Derefter fattes det sidste Afsnit, bestaaende af §§ 85 til 89 begge inclusive med de dertil hørende Endringsforslag, under Forhandling.

Krieger: Ved det Forslag, der er stillet til § 87, at der til Paragraphens Slutning skal føies: „Fordring paa saadan Godtgjørelse skal fremsættes inden 3 Dage efter Dommens Afgjelse“, vil det blive klart, at, ligesom i de i § 86 omtalte Tilfælde Udgiftsberegningen ikke skal optages i Dommen selv, saaledes skal her heller ikke Bidnegodtgjørelsen bestemmes ved selve Dommen, men det bliver en Sag, som skal afgjøres for sig, uden at optages i selve Dommen. Forøvrigt vil det jo ogsaa være hensigtsmæssigt, at en vis Frist for slige Fordrings Fremsettelse fastsættes.

Hvad Forslaget til § 89 angaaer, vil det erindres, at Paragraphen i Lovforslaget bestemmer, „at iøvrigt skulle de almindelige Loves Regler, som angaaer Forsølgningen af Forbrydelsesager og navnlig de, der gjælde for Høiesteret, iagttages.“ Ved vort Forslag er der for det Første gjort den Forandring, at der istedetfor de criminal-processuale Love er henvisst til de almindelige Rettergangslove overhovedet, idet der ikke blot kan blive Spørgsmaal om at tage Hensyn til de criminal-processuale Love, men ogsaa om de borgerlige Rettergangslove. Dernæst er der tilføiet: „for saavidt de kunne bestaae med de i denne Lov indeholdte Grundsætninger“; ikke som om der herved var sagt noget væsentligt Nyt, men for at det kunde fremtræde tydeligere, hvad der efter den almindelige Fortolkning maa ansees rigtigt. Det vil jo nemlig følge af Forholdets

Natur, at der kan møde mange Spørgsmaal, som ikke finde deres udtrykkelige Afgjørelse i denne Lovs Forskrifter. Da nu imidlertid Sagen, naar en saadan er reist, skal gaae sin Gang, maa naturligtvis Rigsretten være forpligtet og derfor ogsaa bemyndiget til at afgjøre de mødende Tilfælde. Spørge vi nu, hvortil Rigsretten skal see hen, for saaledes at opfylde denne Pligt og udøve denne Bemyndigelse, maa der først og fremmest sees hen til de Grundsætninger, som ere udtalte i selve Loven; men, forsaavidt der behøves yderligere Veiledning, og disse Grundsætninger derhos tilstede det, er det i sin Orden, at der kan sees hen til de almindelige Rettergangsloves Regler og navnlig dem, der gjælde for Høiesteret. I den forpligtende Form, som § 89 har valgt, ligger naturligtvis kun et Udtryk for den samme Tanke, der ogsaa kunde udtrykkes under Bemyndigelses-Formen; at der i den Henseende ingen Forskjel er, er jeg forvisset om, at den ærede Justitsminister vil være enig med mig i.

Justitsministeren: Naar det i § 86 bestemtes, at den Godtgjørelse, der kan tilkomme den offentlig beskikkede Anklager og Forsvarer, skal bestemmes ved Dommen, troer jeg, at der ved indirecte tydeligt nok er tilkjendegivet, at en Dpgjørelse af de Udgifter, som de Vedkommende ellers kunne have havt og kunne fordre erstattede, ikke skal see ved selve Dommen, og jeg er forsaavidt enig i, hvad den ærede Rigsdagsmand har anført. Dette vil ogsaa fremgaae af § 87, naar den faaer det foreslaaede Tillæg. Ligeledes er jeg med den ærede Rigsdagsmand enig i, at det maa ansees for rigtigt, at Paastanden fra Bidnerne om en Godtgjørelse fremsættes en kort Tid, efter at Dommen er affagt, og det saameget mere, som Retten ellers stilles ad, og det kunde blive vanskeligt at faae denne Godtgjørelse bestemt. Hvad den i § 89 foreslaaede Forandring angaaer, da er jeg ogsaa enig i, hvad den ærede Rigsdagsmand i den Anledning har udtalt. Forsaavidt nemlig denne Lov ikke indeholder fuldstændige Regler om et eller andet Tilfælde, som kan møde, er det nødvendigt, at Rigsretten da maa tage de fornødne Bestemmelser, og at den maa holde sig til de i selve Loven udtalte Principer